

Sager ved Politieretterne, som efter deres Natur egne sig til en mere formel Fremgangsmaade, men saa er det den rette Veie at bruge, at forlægge dem fra Politieretterne til de ordinære Retter. Jeg sigter hermed navnlig til alle de store Laugsager, som især trives med megen Fylde her i Byen, og hvor det, saavidt jeg veed, ogsaa er Skik og Brug, at Procuratorerne i Virkeligheden føre dem; det Gæst, man har udelukket dem fra, det er, at møde og fremlægge deres Indlæg, og denne Gjering er saa ubetydelig, at man meget godt kan tilstede dem, at gjøre den. Men dersom man ved private Sager vil have Procuratorer til at møde, saa skal man ikke udelukke dem fra den Leilighed, hvor de kunne gjøre den mest og bedste Nytte, nemlig fra Forligsprøven; thi det holder jeg mig overbevist om, at mange private Sager kunne blive afgjorte ved Forlig, naar Procuratoren mødte, ikke **for** Parten, men **med** Parten, og det er det, som man skulde give ham Frihed til. Men i de offentlige Sager, siger man, der bør Procuratorerne have Lov til at møde, dog ikke under Forhøret. Derom vil jeg udtale mig ganske uforbeholdent og sige, at det er netop under Forhørene og ene og alene under disse, at Procuratorerne kunne gjøre nogen Nytte (Ja! Ja!). Dette gjælder saavel om Politisager, som om alle Justitsforhører, hvorfor jeg ogsaa haaber, at den høitærede Justitsminister har allerede tænkt paa de Reformer i vor Retspleie, som Grundloven jo har bebudet at skulle komme saa snart muligt (Hør!). Men det er en sørgelig Sandhed, som jeg ogsaa har hørt en Delingvent udtale, da hans Sag kom til Procedure: „Ja,“ sagde han, „jeg bliver sikkert dømt, thi jeg har været uden Forsvar.“ „Nei,“ sagde Defensoren, som var tilstede i Retten, „jeg er beskiftet til din Forsvarer.“ „Ja,“ sagde den Tiltalte, „men nu kan De jo ingen Nytte gjøre mig. Nei, De skulde have været her dengang, her blev holdt Forhør, da Vidnerne vare tilstede, da kunde jeg have havt Nytte og Brug af Dem; nu kan De gjerne blive hjemme; thi alt, hvad de nu kan skrive, det er der ingen Dommer, som bryder sig om.“ Og saaledes forholder det sig i det virkelige Liv; det er en Illusion, naar man troer, at Defensor kan udøve nogen egentlig

Indflydelse paa Sagens Afgjørelse. Det Tidspunkt, hvor de kunne gjøre Nytte, er under Forhøret, og navnlig ved Vidnernes Afhørelse; da vil man ikke have dem; men lader os ikke begaae den Daarsskab og sige: „J maae møde, men først da, naar eders Møde ikke længere er til nogen Nytte.“ Det er som et Forsoningsmiddel mellem de forskjellige Anskuelser, at jeg troer, at man har opfundet denne i mine Tanker kunstige Bestemmelse i § 1. Jeg vil, uden Hensyn til hvad man gjør ved § 3, derfor bede Thinget, at det vil stryge § 1. Jeg for min Part vil naturligtvis holde paa § 3, naar det kommer dertil; men jeg er ogsaa beredt paa det Tilfælde, at den kan falde igjennem, og desuagtet skal jeg med Fornøielse stemme for Loven, naar § 1 er gaaet ud.

Blad: Det forekommer mig, at det Udsald, som Sagen har faaet i Landstinget, er en Udjevning mellem de forskjellige Ting, som man burde gaae ind paa. Det var min Mening ved den foregaaende Behandling at stille et Forslag, om at gaae den Veie, som Landstinget er gaaet, istedetfor det, jeg stillede, og som vandt Majoritet nemlig, at summa appellabilis saldt bort, men da jeg er Lægmand og ikke Lovkyndig, saa turde jeg dengang ei vove mig dertil. Den ærede sidste Taler har efter min Mening gjort endel Modsigelser imod sig selv, han vilde, at Procuratorerne maatte ikke møde i Politieretterne, fordi Sagerne saa bleve meget indviklede, men han vilde, at de maatte møde ved Forhørene, men jeg troer, at ved Forhørene er det netop, at de blive indviklede. Man har ofte erfaret, at naar Procuratorerne møde ved de ordinære Retters Vidnesføring, da komme de med mange Spørgsmaal og Contraspørgsmaal, og da bliver Thingsvidnet saa forviklet, at der tilsidst ikke kommer Noget ud af det Hele, naar Procuratorerne ere tilstede (Hør!), og naar man antager, at Sagen ei bliver belyst, naar Procuratoren er borte, maa jeg bemærke, at det skulde være en underlig Dommer, som ikke skulde vaage over Retsfærdigheden. Men naar det bliver tilladt Procuratoren at møde i Retten og forsvare Sagen, efterat den er behandlet ved Forhøret, saa kan man være sikker paa at faae den forsvaret, som det sig bør, thi da er Dommeren afløst